

Україні відображають істотний світоглядний розлом, який проходить по лінії протистояння між її системоцентричною і людиноцентристською концепцією розуміння.

НЕОБХІДНІСТЬ ВЗАЄМОДІЇ ОРГАНІВ ВНУТРІШНІХ СПРАВ З ГРОМАДЯНСЬКИМ СУСПІЛЬСТВОМ, ЯК ВДАЛА ПЕРСПЕКТИВА РЕФОРМУВАННЯ ПРАВООХОРОННОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ

Панченко Євгеній Вікторович, слухач магістратури факультету підготовки слідчих Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент, начальник лабораторії проблем громадської безпеки Національної академії внутрішніх справ *Галай А.О.*

Однією з найгодовніших проблем правоохоронної діяльності на сьогодні є недовіра до міліції з боку населення, яка сформувалася стереотипом у свідомості громадян [1, с. 104]. Звичайно питання низької довіри до міліції, а загалом і до всієї системи органів внутрішніх справ України, сформувалася під впливом негативних подій, що відбувалися останнім часом у лавах вітчизняної міліції. На нашу думку, однією з головних задач за таких обставин, є необхідність підвищення авторитету міліції, сприяння більшій довірі з боку населення та формування нової системи функціонування підрозділів міліції загалом. На тепер реформування органів внутрішніх справ відбувається через призму скорочення штатів, ліквідації підрозділів, що виконують однакові функції та зайвих структурних одиниць. Проте, злочинність в Україні не розділяє таких тенденцій, а тому задля забезпечення належного рівня попередження та боротьби зі злочинністю, постає необхідність розвитку співпраці громадянського суспільства з правоохоронними органами, насамперед міліцією.

Проблематику взаємодії органів внутрішніх справ та громадянського суспільства висвітлювали багато вчених, серед яких вагомий внесок було зроблено у працях О.М. Бандурки, С.Г. Брателя, Р.А. Калюжного, Я.Ю. Кондратьєва, Ю.Ф. Кравченка та інших.

Вважаємо за доцільне розпочати з розуміння поняття взаємодія органів внутрішніх справ з громадськістю, а саме: розуміти під цим поняттям соціальне партнерство, як взаємокорисну діяльність двох суб'єктів за успішного провадження якої проявляється можливість зменшення рівню соціальних проблем (наркоманії, злочинності, корупції) у суспільстві загалом [2, с. 89]. М.В. Ковалів виділяє певні форми співпраці органів внутрішніх справ з населенням, серед яких: спільне патрулювання, рейди, обходи, огляди, обмін інформацією, інструктування працівниками ОВС членів громадських формувань, підготовка громадян, які бажають допомагати ОВС та інше [3, с. 180]. Також, М.В. Ковалів наголошує на трьох формах взаємодії ОВС та громадськості: часовому (постійна та тимчасова), відношення до системи (внутрішня та зовнішня), положення суб'єктів взаємодії (вертикальна та горизонтальна) [3, с. 181].

Таким чином, проаналізувавши підходи вчених до розуміння взаємодії ОВС з громадянським суспільством пропонуємо виокремити певні його напрямки, а саме:

- залучення населення до охорони громадського порядку та попередження кримінальних та адміністративних правопорушень;
- здійснення координації громадських утворень по охороні громадського порядку та боротьби зі злочинністю;
- забезпечення регламентованості та допомога в розвитку утворень по охороні громадського порядку та боротьби зі злочинністю;
- проведення інформування громадянського суспільства про стан та рівень злочинності в державі (певному регіоні, районі);
- проведення спільних правопросвітніх заходів щодо підвищення правосвідомості населення та інше.

Проте дані форми взаємодії є напрацюваннями суто практичної діяльності підрозділів у певних регіонах і відбувається така взаємодія здебільшого не системно, можливо через низьку регламентованість такої діяльності ОВС. Так, взаємодія ОВС з громадськістю передбачена лише як принцип діяльності міліції у статті 3 Закону України «Про міліцію» [4], а

також у статті 12 Закону України «Про участь громадян в охороні громадського порядку і державного кордону» [5], отже низький рівень регламентованості взаємодії ОВС з громадським суспільством є однією з причин низького рівня довіри до міліції з боку населення, адже коли громадяни приймають участь (оплачувану, як в розвинутих країнах Європи) у допомозі ОВС, більшість з людей почне розуміти та бути ближчими до правоохоронної діяльності та проблем її здійснення. Ефективність взаємодії ОВС з громадянським суспільством не може бути досягнута лише зусиллями емпіричних пошуків найбільш результативних її форм, але роль практики в цьому питанні неможливо недооцінювати. Тому постає необхідність ширшого залучення громадськості до взаємодії з ОВС, що має стати запорукою підвищення рівню авторитету міліції перед обличчями населення України та світу.

Список використаних джерел:

1. Порфімович О.Л. Імідж органів внутрішніх справ України (Організація управління) [монографія] / О.Л. Порфімович. – Б. Церква : ТОВ «Червона Рута-Турс», 2004. – 288 с.
2. Лебедєва А.В. Удосконалення форм, напрямків та методів взаємодії органів внутрішніх справ України із засобами масової інформації / А.В. Лебедєва – Науково-практичний юридичний журнал «Публічне право» №1, К., 2011. – 135 с.
3. Ковалів М.В. Форми взаємодії органів внутрішніх справ і громадськості у сфері охорони громадського порядку / М.В. Ковалів – Науковий вісник ЛДУВС №2, Львів – 2011. – 523 с.
4. Закон України «Про міліцію»: за станом на 23.09.2013 р. / Відомості Верховної ради УРСР, 1991, №4, ст. 20
5. Закон України «Про участь громадян в охороні громадського порядку і державного кордону»: за станом на 23.09.2013 р. Відомості Верховної Ради України, 2000, №40, ст. 338.

ВПЛИВ ЮРИДИЧНОЇ ОСВІТИ НА ФОРМУВАННЯ ПРАВОВОЇ СВІДОМОСТІ

Городецький Артем Костянтинівич, студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент, професор кафедри загально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ *Пустовіт Ж.М.*

Професія юриста вже багато років залишається однією з найбільш престижних. Адже діяльність правознавця охоплює практично кожен сферу людського існування. Його послугами в своєму житті неодноразово користується кожна людина. Проте, щоб бути затребуваним сьогодні у цій галузі, слід добре підготуватися, стати справжнім професіоналом. Старт успішної кар'єри – це якісна освіта. Система юридичної освіти складається із відповідних закладів освіти, наукових, науково-методичних і методичних установ, державних і місцевих органів управління освітою та самоврядування в галузі освіти.

Демократизація сучасного українського суспільства і гуманізація освіти висувають підвищені вимоги до правосвідомості майбутніх юристів. Від рівня правової свідомості залежить їх соціально-правова, цивільна активність, готовність брати участь у зміцненні законності та правопорядку. Майбутній юрист повинен розуміти свої дійсні інтереси, знати права і вміти захищати їх законними засобами, виконувати обов'язки, поважати права та інтереси інших людей, тому правосвідомість юристів загалом та зокрема «студентів юристів» повинна розвиватися під впливом цілеспрямованих дій організованого характеру.

Питання правосвідомості завжди було одним із центральних у теорії держави і права. Але особливу актуальність проблема дослідження правосвідомості набуває сьогодні – в умовах динамічного розвитку українського суспільства.

Сьогодні в юридичній науці найбільш поширеним підходом до визначення правосвідомості є розуміння її як сукупності уявлень, поглядів, оцінок і емоцій, за допомогою яких виражається ставлення людини та соціальних груп до діючого і бажаного права [2, с.463].

Розгляд сутності поняття «правової свідомості» дає можливість виділити такі її характерні риси. По-перше, правосвідомість визначається як самостійна форма суспільної свідомості, що тісно взаємодіє з моральними, релігійними, політичними та іншими формами свідомості [2, с.463]. По-друге, в правовій свідомості відбивається ставлення суб'єкта до права,